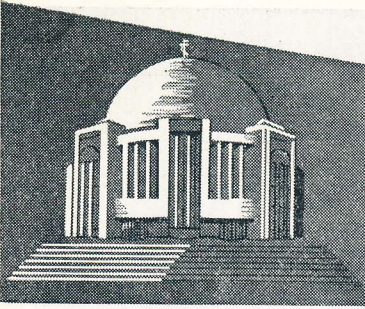

*Wie ernstig aan zijn opstanding, aan zijn geestelijke ontwaking wil beginnen,
kan altijd op astralen bijstand rekenen.*

MEESTER ALCAR

Evolutie

Eerste Jaargang . No. 2 . 1 November 1946

Veertiendaagsch geschrift, dat uitvoerig schrijft over de Openbaringen aan Jozef Rulof en de werkzaamheden van het Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap „De Eeuw van Christus” * Hoofdredacteur: Leo Uittenbogaard.
Het adres van de redactie en de administratie is: Nachtegaallaan 20 te 's-Gravenhage . Telefoon 391873.

★ *Werkt in vrede, Allerzielen!* ★

In deze dagen trekken miljoenen over de heele aarde op naar de doodenakkers om er hun geliefden met tranen en bloemen te gedenken. Het is menschelijk, dat zij zich naar de graven spoeden en zich daar, waar zij de lichamen van hun beminden bewaard weten, met hen zoeken te vereenigen. Maar is deze gang bewust, handelt zoo de mensch, die zich een deel voelt van zijn God?

Het Mysterie van den Dood

Wie de motieven van deze miljoenen ontleedt, komt tot de droeve slotsom, dat de mensch na tweeduizend jaar Christendom nog niet in het reine is met het mysterie van den dood. Als in de vroegste tijden ziet hij in dezen een vijand, die hem zijn leven lang be- loert om eindelijk onontkoombaar toe te slaan.

Waar de dood zijn vernietigend werk heeft gedaan, blijven rouw en radelooze smart en zelfs de priester, die aan het graf over de eeuwigheid van het leven spreekt, ontnemt aan zijn woord de kracht en de overtuiging door zich in het zwart te kleeden.

Is de dood onze vijand? Past het ons te weeklagen bij de uitvaart van onze geliefden? Al uit de tempels van het grijze Egypte, waar het contact met het leven na den dood rein beleefd werd, kwam de bevrijdende boodschap, dat de mensch als eeuwigheidsproduct in waarheid onsterfelijk is. Christus dekte deze trotsche getuigenis met Zijn Goddelijke autoriteit, toen Hij sprak: „God nu is niet een God der dooden, maar der levenden; want zij leven Hem allen!”

Hoe is het dan nog mogelijk, dat de mensch zijn geliefden zoekt in het graf en hen niet aanvaarden kan als levende wezens, die, begaafd met alle door hen op aarde verworven kennis elders verder werken aan den uitbouw van hun Goddelijke Persoonlijkheid? Hoe is het bestaanbaar, dat de kerken door hun trieste ceremoniën de rouw vergrooten en in de eeuwen niet in staat bleken den mensch zijn angst voor den dood te ontnemen? Hiervoor is het dogmatische bewustzijn verantwoordelijk, dat scheiding bracht tusschen God en mensch, tusschen dood en leven!

Al in zijn eerste boek „De Blik in het Hiernamaals” neemt Meester Alcar daartegen krachtig stelling als hij bij herhaling getuigt: „Er is geen dood, er is alléén leven.”

De mensch kan als schepping van God en begaafd met Diens eeuwige vermogens, niet sterfelijk zijn. Voor den bewuste sterft slechts het lichaam, zijn ziel echter leeft verder. Voor hem is het stoffelijke einde de geboorte in een nieuw bestaan. Hij aanvaardt den dood als een geschenk van God, dat het hem mogelijk maakt naar een hooger stadium te evolueeren.

Ook zonder het woord der wijzen kan de mensch tot deze conclusie komen. Zijn liefdegevoel zal het hem dan zeggen. Wie waarlijk, in den vollen graad dus, lief heeft, stroomt zingend vol, dijt uit, wint aan licht en ruimte. Hij proeft de eeuwigheid en wie deze smaakt, kent geen dood — zelfs niet als hij hierdoor het object zijner liefde verliezen moet. Hij over-

wint zijn smart en leeft werkend en dienend voort in den geest van zijn geliefde, die hij eens weer ontmoeten zal, naar hij weet met de onwrikbare zekerheid van zijn gevoelens.

Dood is leven!

Maar wat ervaart nu de mensch, die telkens verwezen bij het graf vertoeft, van deze eeuwigheid? Hij komt slechts tot eenheid met de stoffelijke resten, waarvan de geliefde zich evenwel heeft losgemaakt. Deze mensch is onbewuster dan het dier en hij voelt niets meer van zijn verwantschap met God, Die toch het leven en het bewustzijn vertegenwoordigt. Er is geen dood, zelfs het lijk in den grond kan dit getuigen, want, voortgekomen uit een Goddelijke scheppingsdaad, lost het op, maar wordt opnieuw tot energie. Hoe zullen wij bewusten nu Allerzielen vieren? Niet op de begraafplaatsen, niet in rouw en smart, maar staande in den vollen dag, met ernst in het hart, liefdevol en moedig, gereed om bezielde door de geliefden aan Gene Zijde, in duidelijk voelbaar contact te werken aan de taken, die God ons oplegt. We zullen vechten tegen onze tranen als het verdriet om de tijdelijke scheiding ons toch nog overvalt. Daarna zullen we ons niet langer uitputten, maar ons verstaan met den Dood en ons door hem als een goeden, wijzen vriend laten zeggen, hoe wij hem ontvangen moeten als voor ons het uur gekomen is, dat wij het nieuwe onvermoed rijke leven moeten betreden!

„Mensch der aarde”, roept Christus U van deze plaat toe, „weet dat uw leven eeuwigdurend is en dat de dood dient om U naar Uw Goddelijken Vader terug te voeren. Bewees Ik deze glorieijke waarheid niet door Mijn Eigen Opstanding?”

MAAKT U VERTROUWD MET DEN DOOD

Het is goed en zinvol om in deze Allerzielen-dagen aan den dood te denken. Niet zooals de meeste onzer doen in angst, want dan bewijst ge, dat ge noch te leven, noch te sterven weet. Ge moet het in rust doen, ernstig en bewust, volledig overtuigd van de mogelijkheden, die het sterven u biedt. Wanneer straks het door Jozef Rulof ontvangen boek „Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven” in uw handen komt, zult ge er in lezen, hoe ge kunt leeren te sterven. We willen er hieruit enkele regels citeeren, om uw gedachten te richten en vruchtbaar te maken.

Een der hoofdpersonen uit het rijpe boek staat voor zijn overgang en hij vraagt van zijn zoon en van u:

„Denk veel na over het sterven, want zoo zul je er mee verzoend raken. Wij zijn niet als het gros van de menschen. Zij zijn bang het eeuwige leven binnen te gaan. Wij weten, dat dit het machtigste is, dat God den mensch schenken kan. Je moet denken, denken, en dan komt het gevoel in je. Door te denken ontwaak je in den geest. Weet dit: „Wie leeft zonder kennis van het eeuwige leven, is levend dood!”

In het volgende nummer leest u o.a.:

★ De Waarde van de Astrologie door Meester Zelanus

★ Indonesië in het Licht van Gene Zijde

★ Het Mediumschap in het Oude Egypte

★ Is Peniciline een wondermiddel?

Amerikaansche brief OVER HET BEZOEK VAN JOZEF RULOF

We publiceerden hier onverkort den brief, dien de Amerikaansche vertaler van „De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien”, Otto v. Gundlach, rondzond en waarin hij zijn oordeel over Jozef Rulof neerschreef.

In Juni 1946 verschenen in een van de groote New Yorksche dagbladen een advertentie, waarin een vertaler gevraagd werd om een boek van het Nederlandsch in het Engelsch over te brengen.

Ik solliciteerde ernaar en, ofschoon zich een dozijn anderen hadden aangemeld, werd ik op een curieuze manier uitgekozen. De naam van mijn opdrachtgever was Jozef Rulof. Geboortig uit Holland was hij voor een bezoek van drie maanden in de Vereenigde Staten.

Mijn natuur is die van een cynicus, van een soms „harden” zakenman, en dingen van bovennatuurlijken aard als bijvoorbeeld spiritisme, miraculeuze verschijnselen, persoonlijke paranormale waarnemingen, etc., zijn mij volkomen vreemd. Niet-tegenstaande dat liet de eerste ontmoeting met Jozef Rulof een merkwaardigen indruk bij mij achter. Het was in het gezelschap van zijn twee broers, dat ik hem voor het eerst in een hotel ergens in de binnenstad van New York ontmoette. Zij waren alle drieforsch van gestalte, krachtige persoonlijkheden met innemende karakters, terwijl ieder voor zich weer van den ander verschilde.

Toen ik hen naderde, realiseerde ik mij plotseling, dat ik binnenging in een vreemde machtsfeer, die van Jozef Rulof uit regelrecht naar mij toe kwam, een macht, waardoor mijn geest en mijn gemoed, ja, mijn heele ziel reageerden als met ijzerdeeltjes geschiedt, wanneer zij in een magnetisch veld worden gebracht en zij bewegen door de onzichtbare macht van de magneet zóólang tot zij bijeengevoegd zijn en een zekere orde vertegenwoordigen.

Oog in oog staande met Jozef Rulof onderging ik bewust het proces, dat in mij verliep. Het duurde rond twee minuten toen brak even plotseling de spanning en mijn ziel was „rijp”, al mijn geestelijke vermogens waren nu onder controle gebracht door de gedachtekracht van dezen merkwaardigen man. Toen zei hij, zonder dat er nog één woord gewisseld was: „You are my man — U bent mijn man!”

Ik nam het boek van hem aan en las den titel: „De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien”, zonder ook maar een flauwe notie te hebben van wat het inhield. Eenmaal thuis begon ik het te lezen. Ik was verbaasd.

Daar schijnt ergens een „universeel centrum” te zijn, een bron van geestelijke kracht, macht en wijsheid, die niet in onze stoffelijke wereld gelegen is, en Jozef Rulof, de schrijver van dit Nederlandsche boek, kent het pad erheen. Zoo kon dit boek langs bovennatuurlijken weg uit het land gelegen aan gene zijde van het graf ontvangen worden. Niemand, die het leest, kan omtrent deze herkomst eenigen twijfel koesteren.

Wanneer ik nu spreek van een „geestelijke bron in het leven na den dood”, dan moogt u mij niet misverstaan door hierbij aan een vreemd, abstract iets te denken. Het is méér dan dat. Dit land is een natuurlijke en bewoonde wereld, en zoo concreet is ook de bron, waaruit een ieder drinken mag, die dorst naar kracht en kennis.

Het buitengewone boek van Jozef Rulof brengt deze beide subjecten, het land van Gene Zijde en de universele bron van kracht, macht en wijsheid naar onze aarde over, om daardoor

zoowel den individueelen mensch, u en mij, als de naties en de volken te verrijken. Jozef Rulof schreef dit volumineuze boek in den ongelooflijk korten tijd van een paar weken. Gedurende den tijd, dat hij schrijft, zijn ziel en geest gescheiden van zijn lichaam, zoodat hij geheel los is van zijn omgeving en niet langer beschikt over z'n vermogen om te zien, te hooren of te voelen: hij is in trance.

In dezen staat is hij niets meer dan het medium, het instrument van een andere persoonlijkheid, van een „Meester” uit het land van Gene Zijde. Deze Meester is nu in feite degene, die het boek schrijft, en niet Jozef Rulof.

Dit is de wijze, waarop hij werkt en schrijft, en het kan ook niet anders, daar hij bijna geen onderwijs ontving en schier geen boek las. Maar:

Een ieder die met hem in contact komt, ondervindt dat zijn leven van dat oogenblik af een keer ten goede neemt: zijn persoonlijke zorgen en moeilijkheden lossen vanzelf op. Wie op zijn weg komt en zijn vriend en volgeling wordt, zal in het leven slagen. Ik spreek hier uit de ervaring van mijzelf en anderen. Het is verbazingwekkend!

Er zijn massa's menschen, die gedurende zijn verblijf hier met Jozef Rulof bevriend raakten; zij allen hebben door hem kunnen drinken van de universele bron van kracht, macht en wijsheid. Zij veranderden door dit heilige water volkomen, hun problemen werden uitgewischt, zieken werden op een miraculeuze manier beter. Daaronder waren kantoorbedienden, winkeliers, zakenmenschen, reizigers — mannen, vrouwen en kinderen, zij stroomden allen naar hem toe en openden — mirabile dictu — op het eerste gezicht hun harten. Zij keerden rijker, bekwaamer en gezonder van hem terug.

Terwijl de oude profeten hun stemmen verhieven om de koningen en de hoofden der naties te waarschuwen, werd Jozef Rulof gezonden om de volken der aarde, u en mij toe te voegen: „Zie, ik zal u naar het geestelijk bewustzijn voeren, zoodat ge uw volledige bestemming zult verwerven, uw Nirwana. God wil niet, dat u een mislukking bent. Hij wenscht, dat u slaagt in dit bestaan en het leven hierna. God is liefde, in alles. Er is geen dood. Na uw aardsch bestaan zult ge naar het astrale bestaan gaan, waar u voortleeft, lichamenlijk en geestelijk bewust. En zoo ge uw stoffelijke wetten nog niet ten volle beleefd hebt, zult ge naar de aarde terugkeeren, waar u opnieuw en opnieuw zult incarneren, tot ge al uw schuld geboet, al uw lessen geleerd hebt en uw carna beleefd is.

Maar in het leven aan Gene Zijde, waarin ik reizen mocht, daar is een meester, een engel, wiens grootste verlangen is naast u te zijn op aarde, u te steunen en te dienen, gelijk mijn Meesters mij helpen en inspireeren. Laat mij dezen Meester voor u ontdekken. Hij zal u dan naar de bron van kracht, macht en wijsheid voeren, opdat ge drinken kunt en gelaafd en gesterkt het dagelijksche leven opnieuw kunt opnemen, om daarin dan te zegepralen!”

Het is ongelooflijk, wat Jozef Rulof in de weinige maanden, dat hij hier was, voor mij en anderen deed. Een van hen, een gevoelig en intelligent man, zei me van hem: „Deze mensch staat torenhoog boven deze stad. Hij is een profeet in onzen tijd.” Zie, zóó denken wij hier over hem. Toen hij van het Guardiafield opsteeg om weer naar Holland terug te keeren, verdween met hem meer dan een vriend. Maar eens komt hij tot ons terug en tot zoolang zullen we leven door de herinnering en door zijn boeken, die ons zullen helpen den weg te vinden naar het Koninkrijk Gods!

O. v. GUNDLACH

Onze strijd tegen het OCCULT BEDROG

De gevaren van de spiritische séance

Een sensationele gebeurtenis heeft in de afgelopen dagen de publieke belangstelling met een schok weer eens op het spiritisme gericht. In vette letters vermeldde de dagbladen, dat een drietal dames tijdens een spiritische séance door razernij waren bevangen, met als droef gevolg, dat een hunner den dood vond, terwijl de beide anderen naar een zenuwinrichting moesten worden overgebracht. Dit verschrikkelijke gebeuren stelt de gevaren van het séanceeren door onbevoegden weer eens in een schril licht. De commentaren van de bladen waren hard en scherp, sommigen gingen zoover, dat zij het beoefenen van het spiritisme als een gevaar voor de samenleving en de volksgezondheid diskwalificeerden. Terecht naar onze meening, volkomen terecht — tenminste voor zoover het de beoefening door leken betreft! In boeken en andere publicaties, door lezingen en particuliere gesprekken hebben Jozef Rulof, zijn Meesters en wij deze onverantwoordelijke handelwijze onvermoeid geheld en gepleit voor het ingrijpen van de Justitie en de parapsychologen, die in deze dagen bekwaam genoeg zijn om door hun technische instrumenten het al of niet aanwezig zijn van gaven in het medium vast te stellen. Er is geen terrein, waarop bedriegers en leken zóo makkelijk hun verderfelijke werk kunnen bedrijven — zonder te weten, dat zij intusschen met vóór spelen — een vuur, dat zich op den een of anderen dag tegen hen keert met alle droeve gevolgen van dien, 'zoals het bovenstaande ongeval weer eens afschuwelijk duidelijk bewijst. De geestelijke gaven, die een grootsch geschenk van God zijn, doordat zij den stoffelijken mensch verzekeren van het contact met de astrale werelden, zijn in den loop der jaren liederlijk versjacherd en misbruikt door onverantwoordelijke elementen, die dezen gaven, zichzelf en anderen, uit baatzucht, sensatie of simpelweg uit verlangen naar de overgegangene geliefden, onberekenbaar nadeel berokkend. Zoo kwam de naam spiritisme in discrediet, vereenzelvigd als het werd met bedrog, smeerlapperij en waanzin. Het is tegen deze charlatans, tegen deze ondeskundigen, dat wij feller dan ooit onze strijd zullen voeren. Wij zijn ons zeer wel bewust van wat ons wacht: we staan voor een mestput, die bijna niet te reinigen schijnt. Daarbij komt nog, dat de lieden, die hierin ademen en werken, zich zoo aan den stank gewend hebben, dat zij deze

niet meer als zoodanig herkennen. Zij laten zich eenvoudig niet uit hun kwalijk paradijs verdrijven. Dit was ook met de vermoorde dame het geval. Jozef Rulof kende haar en hij heeft haar tien, twintig malen op het hart gebonden nimmer bij séances aan te zitten. Ze luisterde niet, met als loon, dat zij, door een ongave eigenschap in zich, verbinding kreeg met de astrale onderwereld, die haar uit dank daarvoor mishandelde en doodde. Nu heeft natuurlijk het spiritisme het gedaan, alsof men den electrischen stroom zou mogen veroordeelen, omdat hij, misbruikt door onbekwame handen, slachtoffers maakt... De onverlaten, die bewust of onbewust bedrog plegen, de onbevoegden, die zich,

al of niet georganiseerd in verenigingen, tot schade van zichzelf en het spiritisme aan de occulte wetten vergripen, kunnen nu weten, dat het genoeg is. Door lezingen en door „Evolutie” zullen wij den goedwillenden de wapens in de hand geven, waarmee zij het bedrog, de chantage en het onvolkomen contact kunnen vaststellen en bestrijden. We zullen zelfs niet aarzelen om de namen der bedriegers openlijk te vermelden en hen bij de Justitie aan te geven. Laten zij zich dit voor gezegd houden! De wijsheid en de liefde, die wij door de bovennatuurlijke verbinding verkregen, is ons te heilig, dan dat wij haar nog langer door misdadigers en overprikkelde fantasten laten bezóedelen!

Jozef Rulof geneest niet meer!

Nog altijd bereiken ons brieven, waarin men Jozef Rulof verzoekt diagnoses te stellen en zieken te genezen. Hij kan hieraan evenwel geen gevolg geven. Zooals al eerder werd meegedeeld, wordt door ons thans alle tijd benut voor het schrijven, schilderen en spreken. Hooger dan de genezing van stoffelijke kwalen, stellen de Meesters de gezondmaking van de ziel. Het behandelen van zieken is door Hen in de handen gelegd van een anderen leerling, J. Koppers, wiens adres en spreekuur u op de laatste bladzijde vindt. U dient zich dus voortaan tot hem te wenden. Een ieder, die beseft, wat de magnetische behandeling van den genezer aan tijd en kracht eischt, zal dit besluit van de Meesters billijken.

Bij de Zweedsche film:

„Opgejaagde Jeugd”

Regie: Alf Sjöberg

In een persvoorstelling zagen we deze week de Zweedsche rolprent „Opgejaagde Jeugd”, die zeer binnenkort in het publiek gaat draaien. Er is op dit celluloidverhaal, vooral filmisch, stellig een en ander aan te merken, al behaalde het dan op het Filmfestival van Cannes voor Zweden den eersten prijs. Als we er hier desondanks op ingaan, dan is het om de problemen, waarmee het ons verbindt. De film toch beeldt schril de narigheid en de schade uit, die kinderen kunnen ondervinden, wanneer het onderwijzend personeel niet voor zijn taak berekend is. Zij demonstreert dit aan de ervaringen van den gymnasiast Jan-Erik Widgrin, die met zijn mede-scholieren te lijden heeft onder het gesar van den sadistischen Latijnschen leeraar Caligula. Het gezonde tegenbeeld van dezen kwelgeest is de oude leeraar Pipe, die zijn collega in een twistgesprek de veelbeteekende woorden toevoegt: „Leeraar moet je worden uit roeping, anders niet!” De gevolgen zullen zelden zoo ernstig zijn als in dit filmverhaal, waarin Widgrin door Caligula van moord op het sigarettenmeisje Bertha beschuldigd wordt, dat n.b. het slachtoffer werd van den sadist zelf, maar niettemin bezit de rolprent waarde, doordat zij weer eens fel de aandacht vestigt op de school. Ook hier in Nederland wordt het onderwijs immers nog te vaak toevertrouwd aan elementen, die absoluut de eigenschappen missen, welke voor die verantwoordelijke taak noodzakelijk zijn.

„Opgejaagde Jeugd” geeft ons aanleiding dit probleem spoedig eens in deze kolommen te behandelen.

door de herinneringen aan thuis, waar het goed en veilig was, waar de zon brandt en waar bloemen zijn. „Moeder” krast er één in den muur, en het is de schreeuw van een kind, dat in zijn grooten nood hulp vraagt van haar, die het leven en liefde gaf. Door een regen van tranen schrijft een ander in de geduldige steen: „Marja, van wie ik eeuwig houden zal” — hij legt zich hierna op z'n brits en zweeft met zijn gedachten naar buiten. Hij loopt hand in hand met Marja door een gouden haag van koren, waaruit een leeuwerik zingend opvliegt. De jongen glimlacht als toen en voelt zich zoo ruim als de wereld. Maar dan zwaait ruw de celdeur open en trappen Deutsche laarzen dit paradijs aan stukken. Mijn oog kan niet droog blijven nu — ik voel mij arm en schuldig. Buiten wacht een vrije wereld, waar geen beul de kans meer heeft de orde en de veiligheid aan te tasten — de wereld, waarvan deze helden droomden en waarvoor zij zin-

rechten te treden en een móórd begaan door hun dood te eischen en te voltrekken. „Je zou er van vloeken,” vervolgt de bewaarder en dan hoor ik, waarover hij zich opwindt. „Dadelijk na den oorlog was het pas wat om cipier te zijn. Ik zat toen nog in een kamp bij Leiden en daar konden we ons gram halen. We hebben ze geslagen tot ze niet meer op konden en ze dubbel en dwars terugbetaald wat ze den onzen aandeden. Maar nu moet je hen correct behandelen, de schoften. Ik wou dat ze me vandaag nog een mitrailleur in handen gaven, dan roeide ik het heele stelletje uit...”

Z'n kleine, grijze oogen staan fel en z'n mond is scherp als een mes. Ik gruw van hem en z'n woorden — hij is in feite niet anders dan de S.S.ers, hij had slechts het geluk aan den goeden kant te staan.

Mijn hart is zwaar als ik dit ellendige huis verlaat. Ons, die van goeden wille zijn, wacht een taaië, moeilijke strijd. De erg-

Meditatie in de Scheveningsche doodencel

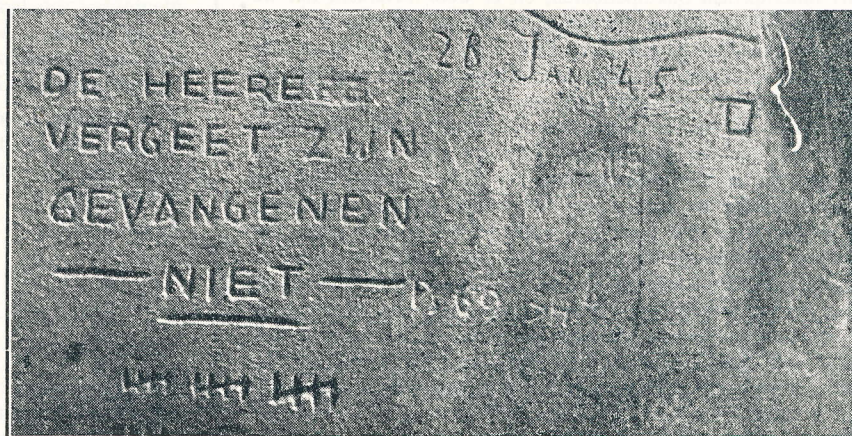
Een bewaarder gaat me voor naar de cellen van de beruchte gang D., waarin gedurende het Deutsche bloedbewind onze vrijheidshelden het uur van hun executie afwachtten. Deze cellen zijn thans nog in gebruik — nu zitten daarin de S.S.ers en S.D.ers, die door het tribunaal ter dood veroordeeld zijn en wachten op de behandeling van hun gratieverzoek. De luikjes staan open en door het kleine vierkant zie ik handen, die kaartspelen of een damsteen verzetten. Dan opent de bewaarder de deur van Cel 601 — de cel, die nooit meer gebruikt zal worden, maar, bewaard als symbool van het leed door duizenden in gevangenen en concentratiekampen doorgemaakt, voortaan een eeuwig licht en bloemen zal bevatten. Ik ben alleen nu — alleen met m'n beklemming, die in deze kille, gruwzame cel haast ondraaglijk wordt, alleen met m'n gedachten. Mijn blik dwaalt door de cel langs de bescheiden inventaris, langs de grauwe, bakstenen muren, waarin de gevangenen hun gevoelens krasten, hun leed, hun hoop, hun liefde. De gevoelige treedt uit zijn eigen bestaan en leeft weer in het smartelijke verleden. Hij is onzichtbaar geworden en de dooden, die hier eens woonden, keeren terug en vullen de cel opnieuw. Wat werd hier doorleden! Woorden kunnen het niet beschrijven, men moet aanvoelen wat het voor hen beteekende, hier te zijn, als ratten in een val, niet één uur veilig voor de beulen, die geen gelegenheid verzuimen om te sarren en te slaan, wachtend op den dood, die onafwendbaar komen moet, gedrukt

gend en met opgeheven hoofd den dood ontvingen. Wat maken wij er echter van? Een bittere vraag, die toch niet ontweken kan worden.

De waker is teruggekomen. Staande voor de cel maakt hij een praatje. De ter dood veroordeelden moeten naar den kapper, ze stellen zich op in een rij en marcheerden weg.

„Het is een schande,” zegt de bewaker. Ik knik en denk aan hen, die straks de verantwoordelijkheid van hun dood zullen moeten dragen. In de eerste plaats de veroordeelden zelf, die zich door hun vreeselijke daden in dezen toestand brachten. De anderen, die gelooven een Gode welgevallig werk te doen door in Zijn

ste overtreders van Gods harmonische wetten zijn verdreven, nu moeten nog bestreden worden de elementen, die denken als deze bewaker. Het zijn er miljoenen en ze leven over de geheele wereld. Hun moet het vergeven en de liefde geleerd worden. Hoe? Door waar en wanneer ook Christus' voorbeeld na te volgen. Zóó duidelijk, zóó subliem, dat de anderen zich hierdoor hun armoe pijnlijk bewust worden en zich naast ons scharen om het Koninkrijk Gods te winnen. Ik denk aan de helden uit de doodencellen en mijn hoop groeit, dat wij, Christus' nieuwe soldaten, in den strijd om de bevrijding van de wereld, hun moed, hun geloof en hun bezieling zullen bezitten!

De foto linksboven toont U een deel van Cel 601, terwijl de foto hierboven enkele door de gevangenen gemaakte inscripties weergeeft.

Amerikaansche brief OVER HET BEZOEK VAN JOZEF RULOF

We publiceerden hier onverkort den brief, dien de Amerikaansche vertaler van „De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien”, Otto v. Gundlach, rondzond en waarin hij zijn oordeel over Jozef Rulof neerschreef.

In Juni 1946 verschenen in een van de groote New Yorksche dagbladen een advertentie, waarin een vertaler gevraagd werd om een boek van het Nederlandsch in het Engelsch over te brengen.

Ik solliciteerde ernaar en, ofschoon zich een dozijn anderen hadden aangemeld, werd ik op een curieuze manier uitgekozen. De naam van mijn opdrachtgever was Jozef Rulof. Geboortig uit Holland was hij voor een bezoek van drie maanden in de Vereenigde Staten.

Mijn natuur is die van een cynicus, van een soms „harden” zakenman, en dingen van bovennatuurlijken aard als bijvoorbeeld spiritisme, miraculeuze verschijnselen, persoonlijke paranormale waarnemingen, etc., zijn mij volkomen vreemd. Niet-tegenstaande dat liet de eerste ontmoeting met Jozef Rulof een merkwaardigen indruk bij mij achter. Het was in het gezelschap van zijn twee broers, dat ik hem voor het eerst in een hotel ergens in de binnenstad van New York ontmoette. Zij waren alle drieforsch van gestalte, krachtige persoonlijkheden met innemende karakters, terwijl ieder voor zich weer van den ander verschilde.

Toen ik hen naderde, realiseerde ik mij plotseling, dat ik binnenging in een vreemde machtsfeer, die van Jozef Rulof uit regelrecht naar mij toe kwam, een macht, waardoor mijn geest en mijn gemoed, ja, mijn heele ziel reageerden als met ijzerdeeltjes geschiedt, wanneer zij in een magnetisch veld worden gebracht en zij bewegen door de onzichtbare macht van de magneet zóólang tot zij bijeengevoegd zijn en een zekere orde vertegenwoordigen.

Oog in oog staande met Jozef Rulof onderging ik bewust het proces, dat in mij verliep. Het duurde rond twee minuten toen brak even plotseling de spanning en mijn ziel was „rijp”, al mijn geestelijke vermogens waren nu onder contróle gebracht door de gedachtekracht van dezen merkwaardigen man. Toen zei hij, zonder dat er nog één woord gewisseld was: „You are my man — U bent mijn man!”

Ik nam het boek van hem aan en las den titel: „De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien”, zonder ook maar een flauwe notie te hebben van wat het inhield. Eenmaal thuis begon ik het te lezen. Ik was verbaasd.

Daar schijnt ergens een „universeel centrum” te zijn, een bron van geestelijke kracht, macht en wijsheid, die niet in onze stoffelijke wereld gelegen is, en Jozef Rulof, de schrijver van dit Nederlandsche boek, kent het pad erheen. Zoo kon dit boek langs bovennatuurlijken weg uit het land gelegen aan gene zijde van het graf ontvangen worden. Niemand, die het leest, kan omtrent deze herkomst eenigen twijfel koesteren.

Wanneer ik nu spreek van een „geestelijke bron in het leven na den dood”, dan moogt u mij niet misverstaan door hierbij aan een vreemd, abstract iets te denken. Het is méér dan dat. Dit land is een natuurlijke en bewoonde wereld, en zoo concreet is ook de bron, waaruit een ieder drinken mag, die dorst naar kracht en kennis.

Het buitengewone boek van Jozef Rulof brengt deze beide subjecten, het land van Gene Zijde en de universele bron van kracht, macht en wijsheid naar onze aarde over, om daardoor

zoowel den individueelen mensch, u en mij, als de naties en de volken te verrijken. Jozef Rulof schreef dit volumineuze boek in den ongelooflijk korten tijd van een paar weken. Gedurende den tijd, dat hij schrijft, zijn ziel en geest gescheiden van zijn lichaam, zoodat hij geheel los is van zijn omgeving en niet langer beschikt over z'n vermogen om te zien, te hooren of te voelen: hij is in trance.

In dezen staat is hij niets meer dan het medium, het instrument van een andere persoonlijkheid, van een „Meester” uit het land van Gene Zijde. Deze Meester is nu in feite degene, die het boek schrijft, en niet Jozef Rulof.

Dit is de wijze, waarop hij werkt en schrijft, en het kan ook niet anders, daar hij bijna geen onderwijs ontving en schier geen boek las. Maar:

Een ieder die met hem in contact komt, ondervindt dat zijn leven van dat oogenblik af een keer ten goede neemt: zijn persoonlijke zorgen en moeilijkheden lossen vanzelf op. Wie op zijn weg komt en zijn vriend en volgeling wordt, zal in het leven slagen. Ik spreek hier uit de ervaring van mijzelf en anderen. Het is verbazingwekkend!

Er zijn massa's menschen, die gedurende zijn verblijf hier met Jozef Rulof bevriend raakten; zij allen hebben door hem kunnen drinken van de universele bron van kracht, macht en wijsheid. Zij veranderden door dit heilige water volkomen, hun problemen werden uitgewischt, zieken werden op een miraculeuze manier beter. Daaronder waren kantoorbedienden, winkeliers, zakenmenschen, reizigers — mannen, vrouwen en kinderen, zij stroomden allen naar hem toe en openden — mirabile dictu — op het eerste gezicht hun harten. Zij keerden rijker, bekwaamer en gezonder van hem terug.

Terwijl de oude profeten hun stemmen verhieven om de koningen en de hoofden der naties te waarschuwen, werd Jozef Rulof gezonden om de volken der aarde, u en mij toe te voegen: „Zie, ik zal u naar het geestelijk bewustzijn voeren, zoodat ge uw volledige bestemming zult verwerven, uw Nirwana. God wil niet, dat u een mislukking bent. Hij wenscht, dat u slaagt in dit bestaan en het leven hierna. God is liefde, in alles. Er is geen dood. Na uw aardsch bestaan zult ge naar het astrale bestaan gaan, waar u voortleeft, lichamelijk en geestelijk bewust. En zoo ge uw stoffelijke wetten nog niet ten volle beleefd hebt, zult ge naar de aarde terugkeeren, waar u opnieuw en opnieuw zult incarneeren, tot ge al uw schuld geboet, al uw lessen geleerd hebt en uw carna beleefd is.

Maar in het leven aan Gene Zijde, waarin ik reizen mocht, daar is een meester, een engel, wiens grootste verlangen is naast u te zijn op aarde, u te steunen en te dienen, gelijk mijn Meesters mij helpen en inspireeren. Laat mij dezen Meester voor u ontdekken. Hij zal u dan naar de bron van kracht, macht en wijsheid voeren, opdat ge drinken kunt en gelaafd en gesterkt het dagelijksche leven opnieuw kunt opnemen, om daarin dan te zegepralen!”

Het is ongelooflijk, wat Jozef Rulof in de weinige maanden, dat hij hier was, voor mij en anderen deed. Een van hen, een gevoelig en intelligent man, zei me van hem: „Deze mensch staat torenhoog boven deze stad. Hij is een profeet in onzen tijd.” Zie, zóó denken wij hier over hem. Toen hij van het Guardiafield opsteeg om weer naar Holland terug te keeren, verdween met hem meer dan een vriend. Maar eens komt hij tot ons terug en tot zoolang zullen we leven door de herinnering en door zijn boeken, die ons zullen helpen den weg te vinden naar het Koninkrijk Gods!

O. v. GUNDLACH

DE WETTEN SPREKEN

Mevrouw V. uit Arnhem schrijft:

Hooggeachte Meester Zelanus. Tijdens de oorlogshandelingen hier verloor ik mijn kinderen. Bij een zitting met een trance-medium kreeg ik de boodschap, dat mijn kinderen, die niet katholiek, doch volgens uw leer in de zekerheid van Gods heilige wetten opgevoed zijn, thans in het leven na den dood tot het katholicisme zijn overgegaan. Volgens de boeken van Meester Alcar is dit onmogelijk. Wilt u mij opheldering geven?

Het antwoord van Meester Zelanus is: „Ik moet u zeggen, dat u met bedrog te maken kreeg. Voor God zijn al Zijn kinderen één, uit welken godsdienst zij ook tot Hem komen. Een godsdienst heeft geen beteekenis aan Gene Zijde. Hier spreekt alleen het geveelsleven van de ziel, haar verkregen liefde. Déze bepaalt haar plaats in het astrale bestaan en niet het lidmaatschap van een of andere kerk. Aan deze zijde gekomen staat iedere kerkelijke of buitenkerkelijke ziel voor Christus en Hij, die waarlijk Universeel is en daardoor bóven de kerken staat, verbindt dit kind dadelijk met de levensgraden, die God schiept. In het licht daarvan lost elk dogma op, m.a.w.: hier bestaat geen aardsche instelling als de katholieke godsdienst. Gij hebt geen waarachtig geestelijk contact beleefd, gij waart in handen van het occulte bedrog. Uw kinderen hebben deel aan de Goddelijke wetten, die onmetelijk en als zoodanig niet door een kerk te omranden zijn. Zij ontvangen in dit leven hun gids, en deze zal hen zegevierend, in reine, onbeperkte liefde tot God en tot u terugvoeren en op hun beurt andere, kerkelijke zielen, overtuigen, dat de hun gepredikte eeuwige verdoemenis niet bestaat! Hadt ge een ander woord verwacht? Geve de stralende Goddelijke Voorzienigheid u telkens en telkens weer het „weten”, opdat ook gij eens met uw kinderen de gelukzaligheid van de geestelijke ontwakning moogt beleven. Uw broeder, Meester Zelanus.

De heer T. uit Nijmegen wil weten:

„Ik heb al de boeken van Jozef Rulof gelezen en van zijn lezingen gehoord. Tot mijn spijt woon ik te ver weg om deze persoonlijk bij te wonen. Mijn vriend, die in Den Haag woont, vertelt mij er echter alles van. Zoo kwamen wij in gesprek over de „Psychische trance”, waarover Jozef Rulof door zijn Meesters thans lezingen geeft. Ik vertelde hiervan aan een ingewijde in de parapsychologie en deze zeide mij: „Indien ik mij niet vergis, is deze Jozef Rulof eens door onze vooraanstaande parapsychologen op zijn gaven getest. De diepte van zijn trance werd toen gepeild en zeer bewonderd”. Als dit waar is, vraag ik u, hoe is het dan bestaanbaar, dat een doctor in de parapsychologie nu verklaart, dat Jozef Rulof door de spiritisten volkomen verknoeid is?”

Wij hebben uw vraag aan Meester Zelanus voorgelegd en deze antwoordt:

„Waarlijk, mijn broeder, de trance van ons instrument is indertijd wetenschappelijk onderzocht en vastgelegd. De curve van dezen slaap liep zoo diep, dat deze als zeer bijzonder werd aangemerkt. Na de veelomvattende proefnemingen, die ettelijke Zondagmiddagen in beslag namen, zei de geleerde, die het thans durft te bestaan de door u weergegeven woorden uit te spreken, vol enthousiasme: „Gij wordt de ster van het parapsychologische firmament!”

De curve werd met de resultaten van de vorige proefnemingen in een zitting van dit Genootschap van parapsychologen voorgelegd en besproken, waarbij ook ons instrument aanwezig was. Nadien konden de testproeven niet worden voortgezet, daar wat wij door André reeds voorspelden, de heeren onderling ruzie kregen en vervolgens de oorlog uitbrak. Nu is Jozef

Rulof volgens de meening van dezen hooggeleerden heer door de spiritisten „verknoeid”. Gij hebt zelf door de boeken, de lezingen en de schilderijen kunnen vaststellen, wat wij intussen bereikt hebben. Jozef Rulof is door ons méér geworden dan een „proefkonijn” van de wetenschap, hij brengt door ons een léér, die u de Goddelijke wetten en levensgraden verklaart. Terwijl de heeren geleerden naar occulte bewijzen zochten, die zij toch niet als zoodanig kunnen aanvaarden, daar zij in de meeste gevallen het voortbestaan van de ziel als een astrale persoonlijkheid niet kunnen aanvaarden, werd ons instrument een cosmisch bewuste en is het door ons in staat u een duidelijke verklaring te geven van vragen, waarop deze geleerden het antwoord moeten schuldig blijven. Jozef Rulof heet verknoeid door de spiritisten, terwijl de waarheid is, dat hij zich door de jaren van hen verwijderde en door ons eigen wegen ging, die hem ver voerden van het onbewustzijn, de beperktheid, die deze occultisten te vaak kenmerkt. Hij is niet meer onder te brengen in een bestaand kastje, katholieken en protestanten, rozekruizers en theosofen hebben hun hoofd gebogen voor de wetenschap, die hij door ons kon schenken. Hij is thans ook niet meer door deze geleerden te vangen en te begrijpen met als triest gevolg (voor hen tenminste), dat zij hun taak verwaarloozen... Als deze menschen immers waarlijk vórschers waren, zouden zij dadelijk na den oorlog opnieuw contact hebben gezocht met ons instrument om zichzelf en hun wetenschap te verrijken door zijn geestelijke gaven, die intusschen nog aan kracht en diepte gewonnen hebben. Wij mochten bereiken wat de Gevleugelden in het oude Egypte niet eens hebben gekend, noch Pythagoras in zijn school, noch een Ramakrishna of een Rudolf Steiner. Overdrijving? Overschatting? Dan vraag ik, was deze geleerde, die zich bevoegd acht ons instrument verknoeid te noemen, door zijn wetenschap in staat u een verklaring van de duizenden oorlogsproblemen te schenken, zooals mijn boek „De Volkeren der Aarde” dat kon? Kan hij u met al zijn kennis de occulte gaven ontleiden, zooals „Geestelijke Gaven”, dat u gelezen hebt, dit vermocht? Dit moet u inzien wanneer de parapsycholoog ons en ons instrument kan aanvaarden, wordt hij onze leerling! Jozef Rulof vaagt hem met één slag de kroon van zijn hoofd, wat mogelijk is, daar deze aardsche, dus beperkte geleerde, van al deze wetten weinig weet, doordat hij den sprong over zijn kist niet kan maken. Jozef Rulof heeft uw geleerden niet noodig! Dat hij nu door hen aangevallen wordt, geloof ik graag. Maar het bewuste kind in onze handen heeft niets te winnen bij hun leeg en armelijk gezoek, hij verkiest de ruimte, niet van de kist of van een stoffelijke faculteit, maar die van God! Iemand omlaaghalen is erg makkelijk, maar beter doet de ziel, wanneer zij vóór zij haar veroordeeling uitsprekt, althans kennis neemt van wat de gewraakte persoon te bieden heeft. Dit geldt nog meer voor den geleerde, die zelf Jozef Rulof eens hemelhoog prees. Maar nu kraait hij, terwijl hij er wijzer aan zou doen te denken aan den haan uit Jeruzalem. Wij veroordeelen dezen geleerden heer niet — hij handelt naar zijn denken en voelen — maar we geven hem in overweging zich eens te bezinnen op de volgende waarheid: Zij, die de wereld naar een hooger en vorm van bewustzijn opstuwden, waren nimmer in het bezit van een universiteitsgraad. Zij waren eenvoudigen van geest, kinderen, die Christus boven allen stelden. Het kind, dat wij thans bezielen, is in staat hem door ons tot een eerlijk, geestelijk-wetenschappelijk gevecht uit te dagen. Als hij waarlijk een onderzoeker is, die zijn verantwoordelijkheid en taak kent, breekt hij niet af, maar begint hij kennis te nemen van wat wij, die ons cosmisch bewustzijn noemen, door deze „ster van het parapsychologisch firmament” brengen. Zoo hij dezen, zijn éérsten plicht, niet verstaat, zal hij straks in het leven, van waaruit wij nu spreken, zijn hanen-gekraai vervloeken en armoe te aanvaarden hebben!

J. KOPPERS

Magnetiseur

Goudenregenplein 15, Den Haag

Consult: iederen werkdag van 2 tot 5 uur, behalve Dinsdag

Te Amsterdam, Nassaukade 367: iederen Dinsdag van 11 tot half 1 en van half 2 tot 5 uur

FA. J. v. d. DOEL

Internationaal meubeltransport

- Verpakkingen
- Expeditie
- Bergplaatsen

Telefoon no. 337060

LOOSDUINSCHENKADE 184 DEN HAAG

MEDEDEELINGEN

Rooster van de voordrachten

's-Gravenhage

Gebouw Diligentia, Lange Voorhout, op Woensdag 30 October, 6 en 13 November, 8 uur, Jozef Rulof.

Zondag 10 November, 10 uur 15, Leo Uittenbogaard.

Amsterdam

Sarphatistraat 8, Dinsdag 5 en 12 Nov., 8 u. Jozef Rulof, Zondag 10 November, 3 u. Leo Uittenbogaard.

Rotterdam.

Aula School 's Gravendijkwal 58, Zondag 3 November, 3 uur, Leo Uittenbogaard.

Dordrecht

Gebouw Vrouwenclub, Groote Kerkplein, Zondag 3 November, 8 uur, Leo Uittenbogaard.

Op uitnodiging van de Theosofische Loge in Rotterdam spreekt Leo Uittenbogaard op 10 December, te 8 uur, in het gebouw Beukelsdijk 19, over: „WAT BEHELZEN DE OPENBARINGEN AAN J. RULOF?”.

Brieven aan Jozef Rulof

Wij verzoeken u de post, bestemd voor Jozef Rulof, te richten aan het Secretariaat van het Genootschap: Nachtegaallaan 20 te 's-Gravenhage

Postzegels!

Tevens verzoeken wij U in brieven, die beantwoording vragen, postzegels daartoe bij te sluiten.

Restaureeren
en Schoonmaken
van Schilderijen

M. H. HENDRIKS

Nachtegaallaan 20
s-Gravenhage

Laat Uw bontmantel
repareren en moderniseeren

door H. M. v. Reijn Becker

Trompenburgstraat 36 Amsterdam
Bontmantels vanaf f 450.—

ADVERTEERT IN DIT BLAD

GE STEUNT

EVOLUTIE EN...

UZELF

Lijst van Medewerkers

In een van onze komende nummers zal een begin worden gemaakt met de publicatie van een lijst, welke de namen en de adressen bevat van de medewerkers, die het genootschap in binnen- en buitenland vertegenwoordigen. Bij deze adressen kan men inlichtingen bekomen over de leer en de werkzaamheden van het Genootschap. Tevens kan men er de boeken, de brochures en andere geschriften bestellen. Wie zich geschikt acht, dit belangrijke werk in zijn stad te verrichten, wordt verzocht, zich aan het Secretariaat van het Genootschap, Nachtegaallaan 20, 's-Gravenhage, op te geven. Als hij in aanmerking komt, wordt hem het noodige werkmateriaal toegezonden.

„Evolutie”

Abonnementsprijs f 8.50 per jaar (bij vooruitbetaling). Betaling kan geschieden door overschrijving op gironummer 7112 van de Nederl. Handel-Mij., Kneuterdijk 1, 's-Gravenhage, t.b.v. „Evolutie”, of per postwissel, Nachtegaallaan 20, 's-Gravenhage.

Kopij wordt vrijblijvend ingewacht. Terugzending geschiedt alleen, wanneer de postzegels daartoe worden bijgesloten. Advertenties moeten uiterlijk 10 dagen voor verschijning worden ingezonden bij de Administratie, Nachtegaallaan 20, 's-Gravenhage, die u gaarne de condities verstrekt.

Waarschuwing!

Voor ons Genootschap treedt als magnetiseur alleen de Heer

J. KOPPERS

op. Zijn adres is: Goudenregenplein 15, 's-Gravenhage.

Inteekenbiljet

Ik verzoek u mij te noteeren voor abonnement(en) op het tijdschrift „EVOLUTIE” gedurende een jaar/een half jaar*. De betaling geschiedt door overschrijving op giro. 7112 van de Ned. Handel-Maatschappij, Kneuterdijk 1, 's-Gravenhage, t.b.v. Evolutie, of per postwissel Nachtegaallaan 20, 's-Gravenhage.

Naam _____

Adres _____

Datum _____

* Doorhalen wat niet gewenscht wordt